

El president discret

JOAN BARRIL

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 12 de juliol del 2010

La veritat és que José Montilla no em cau ni bé ni malament. Em sorprèn el seu hieratisme, però de vegades admiro la seva pell gruixuda. Valoro la seva capacitat de saber ocupar un càrrec que no hauria somiat mai tenir, però em desespera la seva incapacitat de comunicar. Intueixo com un valor la seva capacitat de diàleg però al mateix temps em deprimeix la facilitat amb què sovint sembla que cedeix a les exigències dels seus socis. Com a polític, Montilla m'avorreix, però la política tampoc hauria de ser un circ permanent. Potser el que més diu a favor de Montilla són els històrics arguments amb què altres actors de l'escena política l'intenten desacreditar. Des de la injusta i injustificable tendència a retreure-li la pronunciació de la llengua catalana fins al seu origen andalús. Precisament això és el que converteix José Montilla en un polític poc habitual en la política catalana. I és el que el faria passar a la història per més que s'entestés a continuar amb la pràctica del laconisme.

Però Montilla és, per sobre de tot, el president de la Generalitat i s'ha de reconèixer que, diguin el que diguin els seus antics coreligionaris o els defensors de la puresa de sang catalana, Montilla ha estat aquests dies vivint un dels moments més durs de la seva història. Tots els homes i dones ens trobem en algun moment de la nostra vida davant la necessitat d'optar. Podríem fer el que s'espera de nosaltres, però també ho podríem deixar de fer. Intuïm que cada una de les nostres decisions comportarà unes conseqüències i que aquestes no seran mai del gust de tothom. La maduresa és precisament aquesta capacitat de fer perquè creiem en nosaltres i en el paper que ens ha tocat representar. Com a

president de la Generalitat de Catalunya estic convençut que Montilla ha fet el que havia de fer i fins i tot més del que els seus crítics esperaven d'ell. En l'intent de desacreditar-lo, a Montilla li han posat moltes trampes i ha hagut de patir les desercions dels seus i les agressions dels altres. Però així és la vida. Les ministres tornaran dels seus compromisos a Salamanca i els independentistes s'embrancharan en les seves respectives lluites caïnites. Però Montilla haurà passat l'examen. No liderarà res, perquè de vegades el lideratge dels polítics no és una altra cosa que la gesticulació del no-res i la manipulació del tot. Montilla lidera més aviat poc, però com a president de la Generalitat de Catalunya ha dit tot el que havia de dir contra la sentència que ha redactat el Tribunal Constitucional i ha estat on havia de ser sabent que era difícil.

Algun dia els mateixos que ara li critiquen el seu accent i que li diuen «botifler» no dubtaran a associar-se amb el Partit Popular per poder continuar progressant amb catalanistes com Millet. Llavors demostrarem que la nostra memòria és làbil i gasosa. Perquè la vergonya d'aquesta sentència, la humiliació del sistema espanyol, la paranoia davant d'una cosa tan íntima com és la llengua catalana, no ens han de fer oblidar que els catalans necessiten complicitats amb la resta d'Espanya. I que la gran sorpresa, l'únic dubte que durant aquests dies s'ha pogut colar a l'opinió pública i democràtica espanyola, ha estat la imatge d'un andalús, president electe de Catalunya, que ha dit el que ha dit i com ho ha dit i que ha sabut fer el cor fort al fer pinya amb els que ell sap que només aspiren a fer-lo fora del Govern i que el continuen considerant un intrús.

Diuen que no té carisma. Potser no en tindrà mai. Però ha estat a l'altura. I negar-ho és de necis.